

(Σμύρν.) Κύθν. Μύκ. Σίφν. κ.ά.: *Κάμμιὰ φορὰ ἀγγέλενα*, τώρᾳ δὲ γυρίζουν νὰ μὲ δοῦν Μύκ. || Ἄσμ.

Ἄλλοτες ἤμουν ἄγγελος, τώρ' ἀγγελεύουν ἄλλοι,
᾿ς τὴ βρύσι ποῦ ἵνα νερό, τώρᾳ τὸ πίνουν ἄλλοι

Ἄμοργ. (τὸ δίστ. τοῦτο ἐκφράζον παράτονον τοῦ παρακ-
μάσαντος λέγεται πολλαχού μετὰ τινων παραλλαγῶν)
Συνών. ἀγγερίζω I. 2) Αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἐπι-
θυμίαν ὠρισμένης τροφῆς, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι τινος μέχρι
θανάτου (ἦτοι εἶναι τοιαύτη ἡ ἐπιθυμία, ὥστε ἡ μὴ ἐκπλή-
ρωσις αὐτῆς δύναται νὰ φέρῃ τὸν θάνατον) Νάξ.: *Νά' ξερες
πὼς ἀγγέλενα τὰ ψάρια!* 3) Μέσ. βλέπω τὸν ἄγγε-
λον τοῦ θανάτου, ἀρχίζω νὰ ψυχορραγῶ, πνέω τὰ λοί-
σθια Νάξ. Πάρ. (Παροικ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.:
*Αὐτὸς ἀγγελεύτηκε Παροικ. Ἀφῆτι τουν τώρᾳ, δὲ βλέπει
π' ἀγγιλεύτι;* Αἰτωλ. *Πῆγα τ'ν ὦρα π' ἀγγιλεύταν αὐτόθ.*
Συνών. ἀγγελειάζομαι (ιδ. ἀγγελειάζω 3), ἀγγελο-
θωρῶ I, ἀγγελοκρίνομαι I, ἀγγελοκρούομαι (ιδ.
ἀγγελοκρούω A 2), ἀγγελομαχῶ, ἀγγελοματιάζω
I, ἀγγελοπαραδώνω, ἀγγελοπαραστέκομαι, ἀγγε-
λοπαραστήνομαι, ἀγγελοπιάνομαι, ἀγγελοσκιά-
ζομαι (ιδ. ἀγγελοσκιάζω I), ἀγγελοσφάζομαι,
ἀγγελοφέρνω II, ἀγγελοφοροῦμαι, ἀγγελοχτυ-
πειοῦμαι. Πβ. ἄγγελος A 3.

Ἀγγελῆς ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ κυρίου ὄν. Ἀγγελος. Περί τοῦ μετασημα-
τισμοῦ ιδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνῶν 16 (1904) 286 ΓΧατζιδ.
ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 11 (1914/5) 10 κέξ. καὶ ΑΧατζῆν
ἐν Ν. Ἑλληνομν. 19 (1925) 321.

I) Ὀν. κύριον: Παροιμ. φρ. *Κυριακάκος καὶ Ἀγγελῆς*
(ἐπὶ ἀνθρώπων ὁμοίων τὰ ἦθη). II) Ὁ ἔχων τοὺς
ὀφθαλμοὺς διαστρόφους, παραβλῶψ. Συνών. ἀλλήθω-
ρος. III) Ἐπαίτης (ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀγγελία καὶ
ἀγγερίζω II).

ἀγγέλης ὁ, Εὐβ. (Κάρυστ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος.

Τὸ πτηνὸν ἱέραξ: Ὁ ἀγγέλης βούτηξε τὴν κόττα (ἀφῆρ-
πασε). [**]

ἀγγέλι τό, ἀμάρτ. ἀγγέλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀντζέλι
Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄγγελος.

I) Μικρὸς ἄγγελος ἐν εἰκόνι Τσακων.: *Ἐνταῖ ἄ μάτη
ἔν' ἔχα δύο καμπζία σὰν ἀντζέλια* (αὐτὴ ἡ μήτηρ ἔχει δύο
παιδιά ὡς ἀγγέλια, ἦτοι ὠραιότατα ὡς παριστάνεται ὁ
ἄγγελος) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγγελάκι I. 2) Πληθ.
ἀγγέλια τά, ἡ ἐν τῇ παιδιᾷ τῆς σφαίρας τετάρτη βολή, καθ'
ἣν οἱ παῖκται ρίπτοντες ὑψηλὰ τὴν σφαῖραν ἀνοίγουν τὰς
χεῖρας καὶ τὴν πιάνουν, ρίπτοντες δὲ ἐκ νέου λέγουν «ὁ
ἄγγελος ἐβλόα, τὴ ψυχὴ δὲ τζιβολόα» Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Συνών. ἄγγελος A 5.

ἀγγελεῖα ἡ, ἀμάρτ. ἀγγελεῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελεῖάζω ὑποχωρητικῶς.

I) Σωματικὴ ἐξασθένησις, ἀδυναμία: *Μιὰν ἀγγελεῖα ποῦ
τὴν ἔχει κ' εὐτή!* Συνών. ἀγγελεῖασμα, ἀγγελεῖασμός,
ξαγγελεμός, ξαγγελεῖα. 2) Ἰσχνότης, ἔλλειψις πά-
χους: *Ἀσκημο ποῦ ἔναι τὸ κρεῖας!* Εἶναι τὸ ἀγγελεῖας του ποῦ
ἔναι τὸ ἀσκημο (τὸ ἀσκημο=ἔτσι).

ἀγγελία ἡ, ἀμάρτ. ἀγγελεῖα Πελοπν. (Λακεδ. Λακων.
Μάν. Οἰτυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελεῖάζω ὑποχωρητικῶς.

Ἡ εἰς πτωχὸν παρεχομένη χρηματικὴ ἢ ἄλλη βοήθεια,
ἐλεημοσύνη ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Πάρτε τὴν τὴν ἀπόφρασι ὡσὰν τὸ διακονιᾶρι,
ὅπου τοῦ δώνουν ἀγγελεῖα καὶ ᾿ς ἄλλο σίτι πάει.

ἀγγελεῖάζω Εὐβ. ἀγγελεῖάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.
Σαγκρ.) ἀντζελεῖάζω Εὐβ. (Κάρυστ.) ᾿γγελεῖάζω Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Μέσ. ἀγγελεῖάζομαι ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 34
Μετοχ. ἀντζελεῖασμένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελεῖάζω. Ὁ παρασηματισμὸς κατ' ἀναλογ.
τῶν εἰς -εῖάζω ρ.

I) Ἐνεργ. μετβ. προξενῶ τρόμον, ἐκπλήσσω Εὐβ.
(Κάρυστ. κ.ά.): *Μὴ μοῦ ἀγγελεῖασις τὸ παιδί!* Εὐβ. Ἀγγελεῖ-
ασις τὸ παιδί! αὐτόθ. β) Μετοχ. ἀντζελεῖασμένος ἐπι-
θετικ., ὁ ἐξακολουθητικῶς σεληνιαζόμενος Κύπρ. 2)
Ἐνεργ. ἀμτβ. ἐξασθενῶ σωματικῶς, ἰσχυαίνομαι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.): *Τὸ ἀγγελεῖάζω σὰν ἀρρωστήσω, μὰ ξαγγελεῖάζω
πάλι μάνι μάνι* (τὸ ἀσκημο=ἔτσι). *Συχοβυζαίνεις το τὸ παιδί σου
καὶ γι' αὐτὸ ᾿γγελεῖασις ἐτσὰ καλὰ αὐτόθ.* Ἦτον δὲ καὶ ἀγγελεῖ-
ασμένη, μὰ τώρᾳ ἐπογγελεῖασις (ἐξασθένησε, ἀδυνατίσκει περισσό-
τερον). Μετοχ. ἐπιθετικ., ὁ ἐστερημένος πάχους, ἰσχνός,
ἄπαχος, ἐπὶ κρέατος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀγγελεῖασμένο κρεῖας.*
Συνών. ἀδυνατίζω, ἀπογγελεῖάζω, ξαγγελεῖύγομαι,
παρραγγελεῖάζω, ἀντίθ. ξαγγελεῖάζω. 3) Μέσ. βλέπω
τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας τῆς
ζωῆς, πνέω τὰ λοίσθια, ψυχορραγῶ ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν.
Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγγελεῖύω 3.

ἀγγελεῖαρις ἀμάρτ. ἀγγελεῖαρις ἐπίθ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγγελεῖα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-εῖαρις.

Ὁ σωματικῶς ἐξασθενημένος, ἰσχνός, ἀδύνατος:
Δές τονε, εἰδ' ἀγγελεῖαρις ποῦ ἔναι! Ὡ, μιὰν ἀγγελεῖαρις ποῦ ἔναι
κ' εὐτὴ ἡ καμένη! Συνών. ἀρρωστιαῖρις, ξαγγελεῖαρις,
παρραγγελεῖαρις.

ἀγγελεῖασμα τό, ἀμάρτ. ἀγγελεῖασμα Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελεῖάζω.

Ἡ σωματικὴ ἐξασθένησις, ἰσχνότης, ἀδυναμία. Συνών.
ιδ. ἐν λ. ἀγγελεῖα I.

ἀγγελεῖασμός ὁ, ἀμάρτ. ἀγγελεῖασμός Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελεῖάζω.

Ἀγγελεῖασμα, ὁ ιδ.: *Εἰδ' ἀγγελεῖασμός εἰν' ποῦ τὸν ἔχει
τὸ κρεῖας εὐτό, ᾿ς τὸ δοῖχο δὲ γολλᾶ!* Συνών. ιδ. ἐν λ.
ἀγγελεῖα I.

ἀγγελεῖζω Ζάκ. Ἰκαρ. Κέρκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Βούρβουρ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Οἰτυλ. Πάτρ.
Σουδεν. κ. ἄ.) Σίφν. κ. ἄ. ἀγγελεῖζω Κεφαλλ. Κύθν. Πε-
λοπν. (Λακων. Μαν.) Σῦρ. κ. ἄ. ἀγγελεῖζον Πελοπν. (Μάν.)
ἀγγιλεῖζον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγγιλεῖζον Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ.
ἀντζελεῖζω Πελοπν. (Μαντίν.) ἀντζελεῖζω Πελοπν. (Κλου-
τσινοχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος.

